

عنوان مقاله:

اهمیت مشارکت شهروندان

محل انتشار:

سومین همایش ملی ایده های کاربردی در علوم تربیتی، روانشناسی و مطالعات فرهنگی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

علیرضا پوریان - کارشناس اتاق کنترل

سید حمید شریفی - کارشناس اتاق کنترل

احمد تحریری فرد - کارشناس اتاق کنترل

خلاصه مقاله:

مشارکت مردمی به معنی گردهم آیی و تشکیل آگاهانه و خودجوش جمعی از شهروندان ساکن در یک محدوده به منظور بهبود وضعیت زندگی به شیوه ای غیر انتفاعی و براساس آگاهی های فردی و جمعی آنها در کلیه مراحل تهیه طرح، نظارت و اجرا می باشد (حسینی، ۱۳۸۷). به نحوی که این دخالت و درگیری داوطلبانه منجر به بروز ظرفیت ها و پتانسیل های نهفته مردمی شده و آنها را با محدودیت ها و امکانات طرح در هریک از مراحل آن آشنا ساخته و موجب تقویت اعتماد به نفس، افزایش روحیه همکاری و همچنین تحکیم همبستگی های اجتماعی می شود. از طرفی قدرت رویارویی مردم با مسائل و مشکلات زندگی شهری افزایش می یابد. علی رغم منافع و ضرورت های آشکار و نهان مشارکت مردمی، هنوز نقش و جایگاه تعیین کننده ای در طرح های نوسازی بافت های فرسوده شهری که نیازمند دخالت گسترده مردم در فرآیند انجام آنها می باشد، به دست نیآورده است (غلامی، ۱۳۹۹). از طرفی مشارکت، پیشینه ای تاریخی دارد، عمل مشارکت، با مفاهیم همبستگی، همکاری، یاری، اتحاد، انجمن و نظایر اینها همراه است. مشارکت تعهدی فعالانه، آگاهانه، آزادانه و مسوولانه است، و یکی از ساز و کارهای اعمال قدرت به شمار می رود که تنها می تواند از درون برخیزد. بلور واقعی مشارکت در جمع روی می دهد و در جمع بازتاب می یابد (خوانساری و نیل فروشان، ۱۳۹۹). از این روست که مشارکت فرایندی اجتماعی به شمار می رود (کاکاوند و همکاران، ۱۳۹۲). امر مشارکت مردم در امور اجرایی، توسعه و عمران بافتهای شهری به خصوص نوسازی بافت های فرسوده شهری که در حال حاضر از اهمیت بالایی برخوردار می باشند به اعتباری ساده و سهل و بدیهی به نظر می رسد، به نحوی که شاید برخی طرح موضوع را چندان ضروری ندانسته و بر این باور باشند که وجود زمینه های سنتی مشارکت در جامعه و تنها تقویت و پرورش این زمینه ها و احیای ایجاد انگیزه های مناسب در عرصه مشارکت کافی باشد. اما تجربه حاکی از آن است که بداهت هر امری نشانه سادگی و سهولت دستیابی به آن نیست و لازمه تحقق آن نیازمند مطالعات وسیع و ایجاد نهادها و تشکلهای مردمی و قانونی می باشد (پورصفر و همکاران، ۱۳۹۸). بدون تردید نادیده گرفتن مردم در طرحهای عمران شهری از جمله طرحهای نوسازی شهری به معنی چشم پوشی از مشارکت مادی و معنوی مردمی خواهد بود که متغیر اصلی این مقوله بوده و چه بسا اگر مردم در تمام مراحل طرح آگاه از جریان امر نباشند، طبیعتا نسبت به طرح و اتفاقات محیط شهری خویش نیز بی تفاوت خواهند بود (کاکاوند و همکاران، ۱۳۹۲).

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1882357>

